

ἀριθμὸν, διδασθέντες τὴν τέχνην μόνον τοῦ φατριάζειν, ἠθέλαμεν στερεῖσθαι καὶ Πανεπιστημείου καὶ Πολυτεχνείου καὶ Παρθεναγωγείων καὶ ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων, δι' ὧν ἡ φιλογένεια τῶν ἔξω ἁμογενῶν μᾶς ἐπροίκισεν. Ἡ Βουλὴ ἄνευ ἀναβολῆς χρεώσεται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὸν αἰοίδιμον Στουρνάρην, ἀναρτῶσα τὴν εἰκόνα του εἰς τὸν περιβόλον τῆς αἰθούσας τῆς.

Ἄς εἰπῶμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ θεάτρου, τὸ ὁποῖον ἐπασχολεῖ ἀνεξαίρετως ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Δεύτερον μελόδραμα ἐδόθη ἡ *Louisa Miller* τοῦ μουσοδιδασκάλου Βέρδην· νέα πρόσωπα ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ Σαντολίνη *Contralto* ἔχουσα βροντώδη καὶ τεχνικὴν φωνήν, ἥτις κάλυπται ἐνίοτε τὴν ὀρχήστραν, ὁ Κ. Σκόλας ὑψίφωνος· τοῦ ὁποῖου τὸ ἄσμα ἔχει γλυκύτητα, καὶ ἡ Κ. Μαρινάγγελη, ὑπέροχος μελωδός· αὕτη ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἶναι ὁ τύπος τῆς ὠραιότητος, ἡ φωνὴ τῆς γλυκαῖα, ὀμαλοτάτη, τεχνικὴ, θέλγει καὶ συγκινεῖ τὰς λεπτοτέρας χορδὰς τῆς καρδίας· ὁποῖα ἀπλότης, ὁποῖα χάρις, ὁποῖα σκηNIKῆ τέχνη, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως, ὅταν ἡ Μαρινάγγελη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Λουίζης πίνῃ τὸ κόνιον κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς, ἀποχαιρετᾷ τὸν ἐραστὴν τῆς καὶ τὸν πατέρα τῆς, δεικνύει τόσον πάθος, αἱ φωναὶ τοῦ ἄσματος τῆς ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς τόσον ἀλγεινῶς, ὥστε ἀποκαθίσταται ἀξιοθαύμαστος, ὁ δὲ θεατὴς ἐπὶ στιγμὴν πιστεύει εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ συμβάντος. Θέλεις νὰ ἐκτιμήσῃς τὴν ὑπέροχον ταύτην μελωδὸν; ἂν κατὰ μικρὸν χωλαίνῃ ἡ ἀκοή σου, ὅταν ἐξέλθῃς τοῦ μελοδραματός ἐξέτασε τὴν καρδίαν σου καὶ θέλεις μάθει πρὸς αὐτῆς ὁποίας συγκινήσεις ὑπέφερεν. Τῆς κατηγορίας ταύτης ἐξαίρουσιν οἱ μὴ ἔχοντες σῶμα τὰς πέντε αἰσθήσεις.

ΕΥΘΥΒΟΛΙΑΣ.

ΠΟΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Ἄρθρον προσιότερον.

Μέρος Α'.

Ὁ Πλάτων, ὅστις τὰ πάντα σοφῶς ἐδημιούργησεν, ἐπροίκισεν ἰδιαζόντως τοὺς ἄνδρας μὲ ποικίλα φυσικὰ καὶ ἠθικὰ προτερήματα, ἀλλ' εἰς τὰς γυναῖκας ἐωρῆσατο πλείονα αἰσθηματικότητα, ζωηρότερα πάθη, λεπτότερον νοῦν καὶ εὐγενεστέραν φαντασίαν, ἡ πείρα δὲ ἀπέδειξεν ὅτι ἀποκατέστησεν αὐτὰς ἰσχυράς καὶ τόσον ἀναγκαίας εἰς τὴν πρόβδον τῶν κοινωνιῶν, ὅσον εἶναι βέβαιον

ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἀπὸ αὐτὰς ἔλαβε πάντοτε τὸ μεγαλειόν του.

Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἔμφυτον τὴν θαυμασίαν ἐκείνην δύναμιν τοῦ διακρίνειν τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τὴν κακίαν, τὰ προτερήματα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, καὶ τὴν ἀγχινοῖαν ἀπὸ τὴν δύσνοῖαν, αὐταὶ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος ὁ Γόρδιος, ὁ συνέχων τὴν ἀρετὴν, τὰ προτερήματα, τὴν ἀγχινοῖαν, αὐταὶ εἶναι τὸ ἀπόκρυφον ἐλατήριον, τὸ κινεῖν αὐτὰ κατὰ τὴν ἐπιβροῖαν ἢ ἀπολαμβάνουσι ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τῶν κοινωνιῶν.

Ἡ ἀσθενεστέρα τῶν γυναικῶν δύναται νὰ καθυποβάλλῃ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς τοὺς ἥρωας, τοὺς ἡμίθεους αὐτοὺς, μὲ ἕν μόνον γέλοιο, μὲ ἕν μόνον κατηφὲς ἢ σεμνὸν βλέμμα, μὲ μίαν μόνον θελξικὰρδιον λέξιν· ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας αὐτῶν εἶναι ἡ ἀσθένειά των πολλάκις καὶ ἡ καλλίστη τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ἢ ἀναφέρουσι συνήθως οἱ ἄνδρες, πρὸς κατηγορίαν των. Ἡ δεξιότης, τὰ θέλητρα, ἡ τέχνη, ἡ τελειότης, ἡ ἀρετὴ, τὸ κάλλος, ἡ εὐαισθησία, ἡ εὐστροφία, ἡ ὀξύνοια, ἡ μεγαλοψυχία, ἡ ἀπόφασις, ἡ σταθερότης, ἀρεταὶ θεσπέσιαι, βλεπόνται συνεχέστερον εἰς τὰς γυναῖκας ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας. Εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον ὑπάρχουσι τὰ πλεῖστα, τὰ θαυμασιώτερα παραδείγματα τῶν πράξεων, ὅσα μεγάλη ψυχὴ δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἔχη μεγίστην ἐπιβροῖαν εἰς τὸν ἄνδρα, διότι ἡ φύσις ἐδωρήσατο αὐτῇ μαγικά τινα ὄπλα, διὰ τῶν ὑποίων μένει ἀτελεσφόρητος πᾶσα ἡ τῶν ἀνδρῶν ἐπίπλαστος ἀνδρία καὶ σοφία. Πολὺ ὑπερέβησθα αἰσθητήρια, θερμὴ καὶ πάντοτε δραστηρία φαντασία, καρδίαν πλήρη συμπαθητικῶν καὶ τρυφερῶν αἰσθημάτων, συμπληροῦσιν ἄφ' ἑνὸς μὲν τὴν μεγίστην ἀξίαν τῶν γυναικῶν, ἄφ' ἑτέρου ὅμως εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα παραδίδουσιν αὐτὰς πολλὰκις ἀσφαλῆστατα δωρεὰν εἰς τὰς πλεκτάνας τῶν ἀνδρῶν.

Αἱ γυναῖκες πολλὰκις θυσιάζουσι τὴν ματαιότητά των εἰς τὴν δύναμιν των, συγχωροῦσαι τοὺς ἄνδρας νὰ λέγωσι δι' αὐτὰς ὅτι θέλουσι, ἀλλὰ φυλάττουσι τότε ἐν ἑαυταῖς τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς κάμουν ὅπως καὶ ἂν ἀρέσκωνται, χωρὶς νὰ τολμήσωσιν οὗτοι νὰ ταῖς ἀντιτείνωσι. Τὸ πρῶτον πράγμα ὅπερ μανθάνουσιν εἶναι τὸ μεταχειρίζεσθαι πρὸς ὄφελός των, οὐχὶ μόνον τὰ προτερήματά των, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά· ἐάν δὲ κατηγοροῦνται ἀπὸ τινος ὡς ὑφαίνουσαι δόλους καὶ ἀπάτας, τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, διότι τὰς τυραννοῦν, διότι νυμφεύονται αὐτὰς χωρὶς νὰ ταῖς ἐρωτήσωσιν ἐάν τοὺς θέλωσι, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς προικίδος, καὶ διότι τυγχάνει πολλὰκις ὁ μὲν γέρον νὰ νυμφεύεται νέαν, ὁ δὲ ἀπαθὴς νεάνιδα εὐαίσθητον.

Αἱ γυναῖκες ἀντιθέτουσι εἰς τὴν φυσικὴν ἐδύνην, δύναμιν ψυχῆς καὶ καρτερίαν, τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες εἶναι ἀνίκανοι. Αἱ γυναῖκες κύπτουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀλγηδόνος, τὸ ὁποῖον ἤθελε συντρίψει τοὺς ἄνδρας, καὶ ἐπειδὴ εἶναι προικισμένα μὲ ὁργανο-

πολύ λεπτότερον καὶ πλαστικώτερον ἀνακύπτουσι μὲ παράδοξον εὐκολίαν. Ἐμπειστευμένοι παρὰ τῆς θείας προνοίας τὴν τῶν γενεῶν φροντίδα καὶ τὴν μεταβίβασιν τῆς ζωῆς, προωρισμένοι νὰ τίκωσι τὸν ἄνθρωπον ἐν λύκαις καὶ ὀδύναις, αἰ γυναῖκες, ἔπρεπε πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν βουλῶν τῆς φύσεως ν' ἀντέχωσιν εἰς τὰ ὀδυνηρότερα παθήματα. Ἡ χάρις τοῦ λόγου εἶναι πολὺ ὑπερτέρα εἰς τὴν γυναῖκα, ἢ εὐαισθησία των εἶναι τοσοῦτον καταγοητευτικῆ, ὥστε ἐμπνέει σέβας καὶ εἰς τοὺς πονηροτέρους, ἢ δὲ πειθῶ αὐτῶν εἶναι τόσον δελεαστικῆ, τόσον γοητευτικῆ, ὥστε ἀφόνους πολλὰκις ὡς ἰγθύας, τοὺς μᾶλλον σοφιστικούς ἀνδρας ἀπεκτέττησε. Πρὸς περισσοτέραν δὲ κατάληψιν τῶν λόγων μου τούτων προσθέτω τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

Ἀγγλῆς τις ἔπασχε τὸ στήθος ἐκ τοῦ συνήθους εἰς τὰς ὠραίας πάθους τοῦ Καρκίνου, πάθους τοῦ ὁποίου αἱ ἀλγηδόνες εἶναι πολὺ ὑπέρτεροι παντὸς ἑτέρου. Ἡμέραν τινὰ προσελθὼν εἰς αὐτὴν ὁ ἰατρὸς τῆς καὶ ἐρωτήσας περὶ τοῦ πῶς διῆλθε τὴν παρελθούσαν νύκτα, ἔλαβεν ἀπάντησιν μὲ φωνὴν τρέμουσαν μὲν ἀλλ' ἠδέειν καὶ σταθεράν, ὅτι ἡ νύξ αὕτη τῇ ἐράνῃ τῶντι σκληρά. « Πόσον εἰμὶ εὐτυχῆς, ἐπρόσθεσεν, διότι ὁ σύζυγός μου εἶναι ἀπὼν, καθότι ἄλλως ἤθελε πολὺ υποφέρει ». Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι, οἵτινες δεικνύουν μεγάλην ψυχὴν, κατετάραξαν τὸν ἰατρὸν διὰ τὴν τόσῃν πρὸς τὸν σύζυγον εὐαισθησίαν καὶ ἀγάπην. Τὸ πάθος ἐν τούτοις προώδευε καὶ ἄλλο μέσον πρὸς ἴασίν τῆς δὲν εὕρισκεν ὁ ἰατρὸς ἢ τὴν τομὴν τοῦ κρέατος, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ εἴπῃ, διότι ἐπίστευεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ υποφέρει τοὺς δεινούς τῆς τομῆς πόνους, τέλος ὅμως ἠναγκάσθη νὰ προτείνῃ αὐτὴν εἰς τὴν κυρίαν, ἣτις εὐθὺς ἀπεκρίθη « Ναι, εἶναι ἀκατεὺς καιρὸς ἀφ' οὗτου σκέπτομαι περὶ τούτου καὶ μὲ τὴν ιδέαν ταύτην ἐσχετίστην, θέλω λοιπὸν υποβληθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην, μὲ δῶ ὅμως συμφωνίας, πρῶτον ὅτι ὁ σύζυγός μου δὲν θέλει εἰδοποιηθῆ περὶ τούτου πρὸ τῆς ἐπανόδου του, καὶ δεῦτερον ὅτι γενομένης τῆς τομῆς δὲν θέλουν μὲ δέσει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ». Οἱ λόγοι οὗτοι ἠνάγκασαν τὸν ἰατρὸν νὰ θυμιάσῃ τὴν τοσαύτην γενναϊότητα, ἀγαθότητα καὶ εὐαισθησίαν, ἔθεν προσδιόρισε τὴν ἡμέραν τῆς ἐγχειρίσεως, καθ' ἣν ὁ χειρουργὸς πρὸς τὴν παρουσίαν τῆς νέας ἔθεώρει τὸν ἰατρὸν μετ' ἀμφιβολίας καὶ πολλοῦ φόβου, τὰ ὅποια κατανοήσασα ἢ πάσχουσα, τοῖς εἶπεν « Ἰποπεύω τοὺς διαλογισμούς σας, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ σας ἀποδείξω ὅτι ἡ γυνὴ δύναται, ὅταν πρέπῃ ν' ἀποδείξῃ ἑαυτὴν γενναίαν καὶ καρτερικὴν », καὶ οὕτως ὑπεβλήθη εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐζήτησε δὲ μόνον, ὅτι διαρκούσης τῆς τομῆς νὰ κρατῆται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐπιστολῆς τῆς παθητικῆ τοῦ συζύγου τῆς, ἣν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε λάβει· ὁ ἰατρὸς ἀντέτεινε, φοβούμενος δίκαιως, μήπως αὐξήσει τὸν θόρυβον τῆς ψυχῆς, ἐνῶ εἶχεν ἀνάγκην

ἀναπολύτου ἀταραξίας, αὕτη ὅμως τῷ εἶπεν — « ἀπατάσθε, ἰατρὲ, ἢ ἐπιστολὴ αὕτη θέλει προξενήσει τὸ ἐναντίον ἀφ' οὗ, φρονεῖτε ἀποτέλεσμα, σὰς βεβαιῶ ὅτι ἡ θεὰ τῆς θέλει μ' ἐμψυχώσει » οὕτω δὲ καὶ ἐγένετο, διότι διαρκούσης τῆς ἐγχειρίσεως, αὕτη ἐνατένιζε πάντοτε εἰς τὴν ἐπιστολὴν, εἰς τῆς ὁποίας τοὺς χαρακτῆρας τὴν παρουσίαν τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς συζύγου ἔβλεπεν, οὔτε ἠθέλει ἐπρόσθερον, οὔτε στεναγμὸν ἀφήκεν, οὔτε ἠθέλησε νὰ ἐκφυγῇ τὰς χειρουργικὰς ἐγχειρίσεις· καὶ ἔμεινε μὲ τὴν καρτερίαν ἐκείνην, ἣτις λαμπρύνει τὸ ὠραῖον φύλον, ἀποδεικνύουσα αὐτὸ μέγα καὶ σεβαστόν. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΥΠΟΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΠΛΟΥΣ. Ἐνῶ τοσαύτη καταβάλλεται προσπάθεια εἰς τὴν εὔρεσιν τῆς διευθίνσεως τῶν ἀεραστάτων, καὶ ἤδη, ὡς προανεφέραμεν, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ταῦτα ὁ ἀτμός, Γάλλος τις, ὁ ἰατρὸς Παυῆρ, ἐπανέσσε ἀσφαλῆ μέθοδον ὑποθαλασσίου πλοῦ. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη δὲν εἶναι ὀλιγώτερον σπουδαία τῆς ἐφευρέσεως τῆς ἀεροπλοίας ἀλλ' ἐκείνη ἐντὸς ὀλίγου τελειοποιεῖται βεβαίως· ὁ δόκτωρ Παυῆρ δὲν εὔρε μόνον τὸν τρόπον τοῦ νὰ καταβῆ εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης καὶ νὰ ἐργάζεται αὐτοῦ εὐχερῶς μετὰ σώματος ὅλου ἐργατῶν, νὰ μὲν αὐτοῦ ὅσον ἀρέσκειται χρόνον, καθότι ἀνανεώνει κατὰ θέλησιν, διὰ τῶν γειμικῶν ἐργασιῶν, τὸ ὄζυγον, τὸ ὁποῖον ἀναπνέουσιν, ἀλλ' εὔρεν ἐπίσης καὶ τὴν μέθοδον τῆς διευθίνσεως ὑπὸ τῷ ὕδαρ, ὅπως εὐκόλον εἶναι εἰς ἕκαστον νὰ διευθίνῃ ἐπὶ τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ ἀτμοῦ ὑπεσγέθη νὰ ἀποπλοῖσθ ἐξ ὠρισμένης τινὸς παραλίας τῆς Γαλλίας καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας πλέων ὑπὸ τὴν θάλασσαν. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη εἶναι βεβαίως σπουδαιότατη καὶ θέλομεν ἀναγγεῖλαι εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Γρατσειέλλα (συνέχεια). — Χεῖρ Ἰσπανίδος — Ἡ Πετρούπολις. — Μιχαὴλ Ἄγγελος. — Ἱστορία, Ὁ Κολθέρ καὶ Λουδοβίκος ὁ 1^{ος}. — Χρονικά. — Ἠθικαὶ Μελέται, Ἡ γυνὴ ἄρθρ. Πρωτότυπον. — Ποικίλα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. Ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζιλιάνης. ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος — Ὁ Κολθέρ.